

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. XII. Deum Dominum Nostrum distribuere suas vocationes ad
extraordinarios sanctitatis modos: & quod genus personarum ad eos
eligat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

amplius amor in te crescit, eò magis crescit pulchritudo: quia charitas est pulchritudo animæ tuæ, & participatione pulchritudinis Dei, & ut semel dicatur; quicquid de charitate dici potest, hoc sufficit, quòd *Deus CHARITAS est*. Brevis laus, & magna laus: brevis in sermone & magna in intellectu: *Deus CHARITAS est, & qui manet in charitate in Deo manet & Deus in illo*. Sit tibi domus Deus, esto domus Dei: mane in Deo, & manet in te Deus. Maneat in te Deus, ne pereas: maneas in Deo, ne cadas. Si tecum habeas charitatem, habes & *DEVM*, & cum eo bona omnia: siquidem eius *CHARITAS* est fons omnium bonorum. O *CHARITAS* gratia gratiarum, virtutum regina, operum Sanctorum principium, radix meritorum, fons saliens in vitam æternam, ad quam deducis animam, & in *DEVM* transformas, faciens eam unum spiritum cum Deo. O Deus qui es *CHARITAS*, communita reliquas gratias pro libitu cui volueris, mihi hæc præsta ceteris maiorem, ut perpetuo te diligam cum perfecta charitate.

INPONAMVS finem prædictis de infinita diuinæ providentiæ liberalitate in distributione suarum gratiarum: quæ, cum decreuerit reliquas gratias non omnibus fidelibus dare, etiamsi eas cupiant, & habere contendant; nisi paucis, & eas non quærentibus: hanc tamen supremam gratiam *CHARITATIS* omnibus, eam volentibus, & ad eam recipiendam se disponentibus, liberaliter offert, nemine excepto; nec limite aut termino augmenti, & perfectionis eius apposito quam diu vitam superstes erit. *CHARITAS*, ait S. Augustinus, nascitur, ut crescat; & crescendo perficiatur bonis operibus: Et, si perfecta sit, quid dicit? *Mibi vivere Christus est, & mori lucrifacio dissolui & semper esse cum Christo*: ut illo fruatur, & simul fructibus *CHARITATIS* in æternum, Amen.

CAPVT XII.

*DEVM DOMINVM NOSTRVM DISTRIBVERE
suas vocationes ad extraordinarios sanctitatis modos: &
quod genus personarum ad eos eligat.*

DVO magis propria, & magis insignia *CHARITATIS* opera, in quibus substantialis vitæ Christianæ perfectio consistit, sunt *AMOR DEI & PROXIMI*: ex quibus *duæ* illæ vitæ procedunt, quas Sancti Contemplatiuam, & Activam appellant, quæ, ut S. Thomas ait, consistunt in operibus, & dicuntur *vite*: quia sunt opera vitæ *CHARITATIS*. Opera vitæ Contemplatiuæ oriuntur ex amore Dei; Activæ verò ex amore proximi: & sunt præcipua materia divisionis, quam vocat Sanctus Apostolus *operationum*, quas *SPIRITVS SANCTVS* per-

specia-

Tract. 8. ad
finem. &
Tract. 9. in
principio.
K. I. Ioan. 4.
6.

Amor facit
esse Deum.

Charitas
omnibus,
gratia pau-
cis offerun-
tur.

Tract. 5.
I. Phil. 1. 27.

2. 2. q. 179

Extraordi-
narii exci-
tant ordi-
narios.

Hom. 20. in
Mat. S. Th.
3. p. 9. 40. a.
2. ad 1.

Anachore-
tarum gra-
tia specialis.

Duo admi-
randi Sime-
ones.

S. Franci-
scus.
S. Cathari-
na Senensis.

Speciales vocationes duplici via distribuit. Altera est ordinaria in exercitijs & operibus, omnibus Christianis communibus, cum vocationibus, de quibus in primo tomo est actum: quavis etiam in eis deprehendere possis diuisionem & distributionem, cum admiranda eius prouidentia, qua quosdam vocat ad officia vitae actiuae, & opera misericordiae corporalia, aut spiritalia: alios vero ad opera vitae contemplatiuae orationis vocalis, aut mentalis sequentes leges omnes communes & ordinarias gratiae, de quibus haecenus diximus. At magnus Deus noster non vult, prouidentiam suam forti ad id vinculo his legibus alligare, quin aliquando eligat & fideles vocet ex sola sua misericordia, ut modos aliquos vitae sequantur novos, singulares, & extraordinarios, tam quoad interiora orationis & contemplationis dona, quam ad externa vitae actiuae opera: ut sic nobis gratiae suae efficacitatem, sapientiae sublimitatem, & omnipotentiae magnitudinem ostenderet: & nos impelleret ad faciendum cum feruore res communes & ordinarias, saltem propter exemplum, quod nobis praebent illi, qui res ad id arduas & extraordinarias praestant. In hunc finem elegit, & vocauit magnum Baptistam ad modum quendam vitae ad id excellentem, supra communem aliorum hominum, quae, ut S. Chrysostomus perpendit, tanquam prodigium sufficeret, ad eos conuertendos, & reddendos perfectos. & ut ostenderet, sibi eius vitae modum non displicere, quod esset rarus, & prodigiosus, ipsemet voluit eum exercere quadraginta dierum spatio post Baptismum. Singulare praebent exemplum abstinentiae, orationis, & separationis Anachoretis, qui postea illum erant imitaturi in modis vitae ad id prodigiosis, ut sine vocatione & speciali Dei motione non fuisset licitum, nec possibile in eis progredi. Quis non admiretur vocationes duorum illorum insignium Simonum Stylitae & Sali: quorum prior per multos annos mansit super editam columnam, cum modo vitae ad id stupendo, ut non homo, sed purus spiritus esse videretur: alter vero res faciebat ad id ab humano iudicio aberrantes, ut ab omnibus stultus haberetur. Sed in utroque tamen deprehensus est diuinus Spiritus, eos mouens ob ingentia prodigia, quae faciebant, & fructum magnum peccatorum, quos conuertebant: quia Deus nimietates illas & stultitias tanquam instrumentum accipiebat suae omnipotentiae, ad res prodigiosas in utilitatem multorum edendas. Quid autem dicimus de gloriosissimi S. Francisci excessibus, eiusque prodigiosis vulneribus; in quibus fuit electus tanquam Sol, ut hac singularitate nunquam in mundo visa resplenderet? Quid de vita S. Catharinae Senensis, quae quasi tota fuit noua, rara, & singularis cum totius Ecclesiae stupore? Nec est cur multis exemplis adducendis rem protrahamus, cum Sanctorum vitae exemplis abundant.

§. 1. Quæ ratione extraordinarias vocationes communicentur.

CIRCA has aded gloriosas vocationes & extraordinarias, quædam magni momenti sunt aduertenda. *Primum* sit, quod quando à diuino Spiritu proueniunt, semper tendunt ad raram & singularem sanctitatem efficiendam: quam interdum secum adferunt, communicantes valdè excellenter virtutes internas, & obseruantiam diuinorum præceptorum & consiliorum; humilitatem, & patientiam in calamitatibus. Semper enim externa Dei dona præsupponunt interna, vt a *gloria filie Regis*, quæ resplendet in *sinibus eius vestis*, oriatur ex tanta interiori eius pulchritudine, quanta esse debet elegantia splendoris externi. Et in hoc differt vatio & inspiratio Dei à suggestionem Dæmonis: quando impellunt ad eiusmodi res, quæ videntur admirandæ. Nam Dei Spiritus semper incipit ab interno spiritu, respicendo illum præclaris donis: & inde prodeunt exterius, vt, ad prædictos iam fines, videantur ab hominibus. *Primum enim absconditur ignis in animæ sinu*, & inde prodit, vt eius *vestimenta ardeant*; faciantque corpus ipsum lucere. Primum ponitur quasi *signaculum in corde*, cui cælestium virtutum figuram imprimit; & postea etiam vt *signaculum super brachium*, singularem tribués fortitudinem ad heroica opera externa. At Spiritus Dæmonis totum suum studium ponit in rebus externis, contemnens reformationem Spiritus, & veras virtutes internas. Efficit, vt corpus resplendeat specie magni feruoris, intus autem in sinu animæ non alius ardet ignis, quam cupiditatum. Ponit *super brachium signaculum Christi*, & signa vulnerum ipsius: at super cor signaculum mundi & imaginum vitiorum & vanitatum eius. Quare cum hæc signa externa cum tanta specie sanctitatis aspiciamus, nec *improbare* debemus, eò quòd sint noua & singularia; nec statim *approbare*, eò quòd sint splendens & admiranda: sed cum discretione examinanda est radix & spiritus interior, à quo procedunt; & substantialis *virtus*, cui innituntur illa, quæ sunt à Deo; aut eius *defectus*, qui comitatur illa, quæ sunt à Dæmone.

Nam cum Deus aded sit sapiens, eius *adificium semper fundatur super firmam petram*; Dæmonis verò super *arenam* mobilem. *Illud fundatur in perfecta imitatione Christi*, & verò contemptu rerum omnium temporalium, deliciarum, honorum & pomparum huius mundi: *hic verò semper miscet mutabilem arenam rerum terrenarum, & propriorum consiliorum*. Quod si eo peruenerit, vt aded sublimis ac prodigiosus sit atque statua *Nabuchodonosor*, tentatio qua: semper in promptu est, eam proiciet in terram, & manifestabit non fuisse veram sanctitatem, sed apparentem; nec virtutem fuisse solidam, sed vacuam & inanem, aut statuam, & vmbra eius. Atilla,

1.

a *Psal. 44.*
14.Deus ab
intus.b *Prou. 6 27*c *Cant. 8. 6.*Dæmon
de foris
incipit.Omnia
probate.
d *Mat. 7. 24*Tentatio
probat opus
externum.

qua est Dei, firma est: & tentatio manifestat eius veritatem, & praesentiam.

2.
Extraordi-
narijs exte-
rioribus fere
iunguntur
exteriora.

Hinc provenit, quod vocationi divinae ad res extraordinarias exteriores, communiter sunt coniunctae, aliae, ad res interiores etiam extraordinarias, in familiaritate cum Deo, per orationem & contemplationem, cum varijs rerum caelestium illustrationibus; aut per interna colloquia aut per spectabiles figuras, aut imagines menti impressas, aut per abundantiam lucis valde sublimis, quae intellectum illustrat; aut per donam Prophetiae aut per alias revelationes, & varios extraordinarios modos, quibus solet Deus cum suis electis agere. Et quando haec remanent in occulto cordis, sunt minus periculosa, & minorem adferunt vanitatis occasionem: quam cum externa signa edunt raptuum, suspensionum, elevationum corporis; & res alias admirandas, quae prodeunt ex vi interna Spiritus, easque Dominus noster accipit tanquam media ad hominem eleuandum ad extraordinariam sanctitatem: Quae raro inuenitur absque aliquibus huiusmodi fauoribus, propter vim, & efficacitatem ad eam promouendam: quemadmodum aduertere licet fere in omnium Sanctorum vitis quae fere sunt huiusmodi rebus prodigiosis resperlae, quibus ad sanctitatis celsitudinem, quam habebant peruenierunt. Hinc processit *fides* illa ad eam certa, qua diuina mysteria ita debebant atque si suis oculis cernerent; & *spes* ad eam secura, qua promissa diuina sperabant, quasi iam illa possiderent; & *fiducia* ad eam firma in oratione ut, quod alias erat ex mera gratia, ad eam constanter & firmiter peterent, atque si iustitia ipsis deberetur; *obedientia* ad eam prompta in rebus difficillimis, & acerbis, atque si facillimae essent, ac iucundae; *patientia* ad eam inuicta, ut magno animo labores tolerarent, qui essent supra ipsorum vires; *miser cordia* ad eam effusa & compatiens, ut, ad subueniendum proximorum necessitatibus, darent quaecumque haberent; *zelus* animarum ad eam feruens ut nullis laboribus & fatigationibus parcerent, usque ad sanguinis pro eis effusionem, denique *amor Dei* sui ad eam inflammatus: ut, quod ipsi placerent, se ipsos omnibus subicerent; ne vero offenderent, sed pro eius honore decertaret, horrendis cruciatibus & Martyrio se offerrent. Conijce oculos in Sanctos Veteris & Noui Testamenti, & varia huius argumenti inuenies exempla.

Virtutes ex-
traordina-
riae.

3.
Sancti V.T.
Abraham
Iacob.

Haec via tantopere creuit primus Pater Credentium Abraham eiusque nepos Iacob, quibus Deus singulari & inusitata familiaritate loquebatur & in varijs figuris sese ostendebat, arcana sua illis manifestans qua ratione eos ad heroicis obedientiae, patientiae & longanimitatis actus exercendos, excitulabat. Cuius commodum testimonium est id quod ipsi Abraham dixit, cum statuisset vastare Sodomam e Num (ait) celare posero Abraham, qui gesturus sum: cum futurus sit in gentem magnam, & praecepturus sit filiis suis, & do-

e Gen. 18. 17

mi sua post se, ut custodiant vitam Domini. quasi hoc dixerit, reuelo illi arcana mea, tantis que fauoribus eum prosequor, quia eum elegi, ad præclarissima opera, in vilitatem multorum. Eadem ratione incepit *Moyse*; quæ f. *Deus* illi apparuit in flamma ignis, de medio rubi, & alias etiam loquebatur ad *Moyse*, sicut solet loqui homo ad amicum suum: & speciali vocatione vocauit eum, vt in montem ascenderet, vbi apparuit illi, cum extraordinaria luce cælesti. Hoc autem totum erat necessarium, vt eum ad grauissimos labores subeundos animaret; quos in educendo populo eius ex Aegypto, & eodem in deserto gubernando, tolerauit.

Et vt intelligeretur, hæc Dei studia non solum erga ipsum *Moysem* ostendi, voluit, vt simul g. ascenderet *Aaron* & filii eius; & septuaginta de senioribus *Israel*, & viderent eadem Domini gloriam, & thronum & stratum sub pedibus eius quasi opus lapidis *Saphirini*, qui lapis est preciosus & coloris cæli stellatitad significandū, quod homines, qui ex seipsis sunt terra, & quemadmodum *Israëlita*, opprimuntur in conficiendis ex luto lateribus, facili per diuinam gratiam eleuabuntur ad cælestem quandam ac diuinam vitam, quæ pulchritudinem habeat & valorem *saphirinum*. Tales fuerunt vita *Dauidis*, *Eliæ*, *Danielis* & aliorum Prophetarum, ac Sanctorum, Testament. Veter. progredientibus ipsis in obsequijs exhibendis, ex acceptis internis fauoribus, quibus ad ea præstanda quotidie magis animabantur.

SED quid de Sanctis Testamenti Noui dicemus? quomodo potuisset *CHRISTI* præcursor à teneris annis vitam in deserto ducere in rigidis aded pœnitentijs; non agendo cum alijs hominibus: nisi arctissimam cum Deo eiusque angelis familiaritatem habuisset? Et ipsemet Saluator noster in exemplum nostrum voluit indicium aliquod horum fauorum præbere, quando grande aliquod & insigne facinus erat aggressurus. Nam in Baptismo h. aperti sunt ei cæli, audita est vox patris, apparuit Spiritus Sanctus sicut columba & statim recepit se in desertum, in quo inuitato suo ieiunio initium dedit Eremiticæ ac pœnitenti vitæ, & accesserunt angeli vt cœsuri mini strarent. Et in monte *Thabor* extraordinario & insolito splendore fuiti transfiguratus, ad quem accesserunt *Moyse* & *Elias* & i loquebantur de excessu, quem completurus erat in *Ierusalem*. quali his fauoribus carnem suam ad labores aded horrendos tolerandos animaret. Hac via gloriosus dux noster deduxit primos suos milites *Apostolos* ac discipulos, ac primæuos *Christianos*, quemadmodum constat ex ijs, quæ refert Sanctus *Lucas* de factis sancti *Petri*, *S. Pauli*, & sancti *Stephani*; & ex prodigiosis reuelationibus Sancti *Ioannis* Euangelistæ. Eratque hoc aded frequens illo tempore, vt quando Spiritus Sanctus aduenit, tanquam Spiritus vehe-

Moyse,
f. *Exod.* 1. 2.
& c. 33. 1.

g. *Exo.* 24. 9

Aaron.

4.
Sanct. N. T.
S. I. *Ba-*
pista.

h. *Matt.* 3. 16
Fauores ten-
duat ad
dolores.
i. *Mat.* 17. 2
i. *Luc.* 9. 29

Act. 2. & 6
& 9.
Apocalip-

S. Spiritus
abundantia.
k Act. 2. 17
Ioel. 2. 28.

Isa. 35. 1.

Anachoreta

M. Magda-
lena.

Patriarcha
ordinum.

Isa. 59. 1.

Deus non
deficit.

Mendacio
non inuol-
uatur veri-
tas.

mens & tanquam linguæ ignis super ipsos Apostolos & reliquos fideles, S. Petrus hunc eius aduentum declarauerit, adducta Prophetia Ioelis dicentis: *kerit in nouissimis diebus (dicit Dominus) effundam de spiritu meo super omnem carnem, & prophetabunt filii vestri, & filia vestra, & iuuenes vestri visiones videbunt, & seniores vestri somnia somniabunt.* Hoc significans allata hac Prophetia, quod Deus Dominus noster cum ingenti clarissimorum donorum abundantia se communicaret omni generi personarum. Et ita progressus est in reliquis Ecclesiæ ætatibus. Ex quo factum est, vt loca *deserta* à multis Eremitis, & Monachis incolerentur, ducentibus vitas potius angelicas, quam humanas, in tot asperitatibus, vt absque huiusmodi cœlestibus fauoribus non fuisset possibile in eis perdurare. Quomodo enim *S. Maria Magdalena* in specu quadam per triginta annos perdurasset, nisi angeli septies quotidie eam eleuassent ad audiendam cœlestem harmoniam? Et quomodo *S. Paulus* primus Eremita sexaginta annis in alia specu permanisset? & *S. Antonius* viginti annis in quodam sepulchro, nisi ipsemet Deus in solitudine ad eum aspera dulcem se illis comitem præbuisset? Et quid dicemus de gloriosis Patriarchis religionum, *Benedicto, Bernardo, Dominico, Francisco, Ignatio* & plurimis eorum filijs? Qui admirandis cœlestibus fauoribus præuenti fuerunt, vt ad sublimes gradus sanctitatis, quam habuerunt, & ad stupenda instituta, quæ fundarunt, peruenirent: & in hodiernum diem non desistit Dominus noster, huiusmodi fauoribus eos prosequi, quos vult habere valde perfectos.

Et in multis angulis mundi habet Deus selectas aliquas personas eum quibus agit, & consuetudinem habet extraordinariam, ostendens interdum externa signa ad exempla bonorum, quamuis interdum etiam omnia velit occulta esse, propter inuidiam & malitiam incredulorum, quibus commodè licet obijcere illud *Isaiæ* *In nunquid abbreviata est manus Domini, aut exhausta diuina eius sapientia, aut charitas tepefacta, aut eius liberalitas contracta, aut eius omnipotentia imminuta, vt nesciat, nolit aut nequeat re ipsa huiusmodi fauores presentibus nunc exhibere, quos antiquis exhibuit & communicauit?* Quod si hoc nullo modo dici potest, cum Deus semper sit idem; credendum omnino est, habere eum temper, & nunc amicos multos in sua Ecclesia, cum quibus agit, cum ea familiaritate & facilitate, ad quam ineffabilis sua charitas eum inclinatur. Quod si Dæmon astutia sua studet omnem opinionem verarum reuelationum & visionum falsis aliis ac fictis eneruare, & contendit heroicas virtutes per alias, quæ speciem tantum habent infamare: qui propterea incredulus est; & res alias extraordinarias, quæ ad ipsius notitiã veniunt contemnitiam de eo triumphat Satanas, siquidem, quod verum est, simul cum eo quod est falsum negat, nõ discernens in-

ter bonum & malum spiritum; & absq; vlllo examine omnia rejicit. m. *Nolite*, ait S. Ioannes *omni spiritui credere*, sed neque omnem spiritum rejicite, sed *probate spiritus si ex Deo sunt*, aut ex Dæmone: siquidem quemadmodum certum est, Dæmonem extraordinarias deceptiones efficere in animis superbis: ita meritò, tanquam certum est habendum, quòd faciat Deus extraordinarios fauores animis humilibus ac demissis.

§. 2. *Quibus hæc Dei studia & fauores ostendantur aut negentur.*

VT intelligamus, in quibus hominibus extraordinarij hi fauores proueniant ab *electione* & *vocatione ipsius Dei*, præmittendum est, infinitam eius charitatem & liberalitatem prætermisso ordinario suo agendi modo, Communicare aliquando extraordinarios huiusmodi fauores magnis aliquibus peccatoribus, quod fecit cum *Saulo* Ecclesie suæ persecutore, quem a *circumfulsit lux de celo*, & ita per triduum illum ad se rapuit, vt corporis quidem oculis nihil videret; animæ tamen viderit res stupendas. Hoc autem agit ob varias causas, respiciens bonum *ipsius*, qui hac ratione vocatur; ostendens misericordie suæ magnitudinem in hominem ad eò indigentem, & in prauis moribus ac tepiditatibus inueteratum, qui nisi extraordinarijs fauoribus præueniretur, periret, & in æternum maneret suis miserijs immerfus. Item, vt hoc exemplo *reliqui* peccatores imbecilles & tepidi animum resumerent, cõfidentes diuinæ misericordie, quod velit ipsis manum porrigere & fauere, audi eundem Apostolum: b. *misericordia*, inquit, *consecutus sum, vt in me primo ostenderet Christus Iesus omnem patientiam ad informatione eorum, qui credituri sunt illi in vitã æternam.* Et hæc ratione aperit *iustis* magnitudinem suæ charitatis, & omnipotentie: qua potest quicquid vult, & absq; alicuius iniuria vtitur ingentibus misericordiis erga alios. Et vt *omnes* intelligant, non suæ industriæ, aut meritis hæc dona attribuere debere, sed liberalitati ipsius dantis: seiplos, quando ea accipiunt, humiliantes, suumque iudicium, quando non dantur, subiicientes. Deus enim D. N. vna & eadem opera multa expedit. nam, dum alicui indigno peccatori benè facit: probat humilitatem, patientiam, & charitatem iusti: quemadmodum videre licet rem totam, quasi penicillo quodam delineatam in historia filii prodigi, in quem parens insigne studium suum & extraordinarios fauores ostendit: ob quos æquum fuisset, vt natu maior frater gauderet, cernens tum insignem patris charitatem, tum fratris felicem sortem. Sed ad eò procul fuit ab hoc bono animo, vt inuidia tactus, manifestauerit imperfectionem suam, & iustas causas, cur parens non id

a. Acto. 9. 3.
Deus aliquando peccatores exaltat. varijs de causis.

b. 1. Tim. 1. 16.

c. Luc. 8, 29.

Inuidia in
stis impe-
dit.1.
Superbia.

d. Luc. 17, 10.

2.
Impuro a-
more.e. Matt. 25,
32.3.
Intentione
impura.

studij in ipsum ostendisset, audi enim illum: ecce, inquit, tot annis seruo tibi, & nunquam mandatum tuum prateriui, & nunquam adeo stis mihi hœdum, ut cum amicis meis epularer: sed postquam filius tuus hic, qui deuotionem suam cum meretricibus, venit, occidisti illi vitulum signatum: in quibus verbis quinque satis magnas imperfectiones suas aperuit, ex quibus provenit, ut iusti, etiamsi diu seruiuerint Deo, non tamen sint digni qui huiusmodi fauores extraordinarios experiantur.

PRIMA imperfectio est, occulta quædam *superbia* & arrogancia ob diuturna sua seruitia, & antiquitatem, quam habent in domo Dei; & obediencia, quam semper sunt professi: putantes se propterea quasi obstrictum tenere ipsum Dominum nostrum, ad huiusmodi fauores eis exhibendos. Hoc enim indicant verba illa: ecce tot annis seruo tibi: atque si diceret, an non recordaris, Domine, quod multos annos in obsequio tuo expenderim, nihil negligens eorum, quæ mihi incumbebant. Quomodo igitur te offendenti indulgens, seruientis fideliter obliuisceris? Sed satis hic se prodit defectus *humilitatis*: verè enim humilis, postquam fecerit quicquid Pater eius celestis iussit, dicit, iuxta consilium ipsius CHRISTI Domini nostri, d. quod habebam facere feci, seruus sum inutilis. Non sum dignus, cui DEVS tale impendat beneficium: quod si facere voluerit: id erit ex mera gratia.

Secundam imperfectionem aperuit, defectum scilicet in *amoris puritate*, qui non adeo erat sincerus & purus, atque meritò debuisset filius adeo antiquus in seruitio, erga talem parentem habere. Siquidem insinuat non illi seruire sincerè propterea, quod sit parens; sed ut hœdum ab illo accipiat fauorum ac deliciarum sensibilem. Nec vacat mysterio, quod cum parens in gratiam filij prodigi instituisset conuiuium, ex vitulo signato, hic alter non petat nisi hœdum, figuram scilicet eorum; qui in die iudicij ad *sinistram Iudicis manum collocabuntur*, ut significetur: hos fauores extraordinarios, & sensibiles non esse pro eo, qui sit infectus vanitate, ad sanctitatem ac veram deuotionem procurandam: potius præberent illi occasionem *superbiæ*, & ut inter reprobos computetur: eò quod donis adeo præclaris abutatur.

Et hoc magis adhuc apparet ex *tertia* imperfectione, defectu scilicet *puritatis intentionis*, quæ dona illa & fauores desiderat, siquidem eos non querit, ut magis placeat ipsi Deo largitori; sed ut epularer, inquit, cum amicis meis: vana scilicet ostentatione & iactantia, manifestando omnibus illa dona que accipit, ut habeatur familiaris & charus apud ipsum dominum, qui tantum illum facit, ut hisce fauoribus illi blandiatur. Et quamnis obducatur colore & prætextum, quod fauores optet, ut possit proximis benefacere: verè tamen seipsum potius querit, quam illos.

CVIVS certum signum est *quarta* imperfectio, quam aperuit in defectu fraternæ charitatis, dum iniudebat fratri suo fauores & blanditias parentis, contemnens eum & tanquam eis indignum damnans: cum potius ex charitate gaudere & congratulari debuisset, quod videret illum sanitati restitutum, & Patrem eius cælestem ad eum esse bonum, ut indignum filium ad eum benigne exciperet. Et multo adhuc magis suum hunc defectum aperuit, quod cum famuli & omnes serui parentis ipsius lætarentur de conversione filij prodigi, ac de benignitate, quam parens illi exhibebat: ipse solus est contristatus, & ex hoc ipso indignatus. ut ex hoc discamus, sæpius sinceros & imperfectos homines lætari de felicibus his euentis, propter bonum ex eis emanans in proximos, & gloriam Deo cum eis exhibitam: qui verò perfectos se existimant, tristantur, quod ipsi alia similia non obtineant.

Ac denique hoc totum prouenit ex defectu *resignationis*, quæ se suum quæ iudicium non subijciunt, consilij & iudicio Dei; sed existimant, potius aliam viam meritò esse tenendam: quod non sit æquum prodigis filijs ita indulgere, & negligere obedientes; præbere *vitulum* saginatum ijs, qui multos annos in eo offendendo consumpserunt, & nec vnum quidem *hædum* dare ijs, qui contra semper in rebus eius obsequij sese occupauerunt. Et hinc querelæ & murmuraciones interiores, tædia & fastidia in proprium Patrem suum cælestem, & quidem eouique, ut & obedientia ipsis fastidium adferat; ac propterea à bene cæptis pedem referant.

Hæ sunt causæ præcipuæ, cur Deus huiusmodi fauores deneget multis iustis, etiam si per multos annos ipsi seruiant, custodientes eius mandata, quemadmodum filius hic, quem retulimus, cui parens non respondit, saluum dicis, aut deciperis, cum afferis te a multis annis mihi seruire, & obedire; quia id quoad *substantiam* verum erat: sed eius correxit *imperfectiorem*, ut dignus fieret, qui alia multo ampliora dona reciperet, quam ipse cum sua imperfectiōne optabat. Quæ autem hæc dona erant, nisi ipsemet Deus, & omnia quæ eius erant: Ac propterea dixit: *omnia mea tua sunt*. Quasi illi dixerit: ne respicias ad hos fauores fratri tuo à me exhibitos, sed in ea dona quæ tibi habeo præparata, & quæ in me solo inuenies: si mihi propter me ipsū, & non propter te diceris: nam in me omnia inuenies, & si me habueris, habebis omnia, quæ tibi conueniunt; & quod præstat hædo, & vitulo, omnibusque aliis donis quæ extra me habere possis; & ego tibi dare. Quare ex ordinaria lege DEVS Dominus noster extraordinarios hos fauores illis exhibet, qui cum tanta perfectione ipsi seruiant, ut careant *quinque* prædictis imperfectiōnibus, sunt verò contrariis his perfectiōnibus ornati: aut si omnes non habeant, tamen fauores iuuant ad eas comparandas in magna excellentia. Quales

sunt

4.
Inuidia.5.
Resignationis defect.Deus meus
& omnia

Quinque
perfectiores
donorum
Dei.

sunt profunda *humilitas*, qua se indignos iudicant donis Dei, & potius penas sibi, quam huiusmodi fauores ac delicias deberi, purus *amor* Dei propter seipsum, non intendendo aliquam mercedem rerum creaturarum, sed summum gaudium & præmium iudicando, illud amare illique placere, *mentio* sincera Deo ipsi placendi absque inani respectu placendi hominibus, & opinionem nostram apud eos promouendi, sed occultando dona, quæ habemus, *charitas* & magnus erga proximos amor, ita ut de bonis illis collatis gaudeamus, etiam si excedant ea, quæ nobis sunt collata: & quæuis illi recentiores sint nobis in seruitio Dei, & exterius videantur magis indigni; ac denique perfecta proprii iudicii *resignatio* in omnibus quæ Deus constituit: iudicando, ea optima esse; & æquè gaudento, quod eidem donis careamus, atque si ea haberemus, quando Deo ita placet. Eius enim diuina ordinatio & voluntas præferri debet omnibus aliis donis: siquidem cum ipso Deo reliqua omnia habentur.

Disposi-
tio-
nes ad ex-
traordinari-
os fauores.

In vita eius,
qua coniun-
cta habetur
cum vita
S. Francisci.
Lib. 4. de
gratia Con-
templ. c. 16.
Et lib. 5. l. 3.

HAEC *quinque* prædicta sunt etiam *indicia* certa, quod uocationes ad res extraordinarias, quæ cum eis sunt connexæ, sint à Deo. Et quamuis non sit tutum eas desiderare, & querere: (ut inferius videbimus) expedit tamen non facere nos earum indignos. Hoc autem obtinebimus, si in praxim deducamus ordinarias virtutes cum quinque prædictis conditionibus, quæ *disposi-
tiones* quædam sunt ad extraordinarias recipiendas, relinquendo earum distributionem Patri nostro cælesti, cuius *charitas* non nouit se intra certos limites continere, & coarctare ad dandum, quamdiu dispositio est ad recipiendum. Et ita semel dixit S. Angelæ de Fulgino: non est minor *charitas* & dilectio mea nunc erga homines, quam fuerit tempore seruorum meorum Dominici & Francisci: quod si nunc similem in aliquibus dispositionem inuenirem, non minores nunc fauores eis ostenderem, quam illis ostendi. Et forte propterea Richardus de Sancto Victore dixit: vitæ nostræ tepiditatem & amoris nostri imperfectionem in causa esse, cur excessus illos anagogicos supernaturales non sentiamus, quos Dominus noster solet feruentibus suis amicis communicare.

